

צייר לי בריכה

מתאמצים, אך לא מנקרים עיניים, משופעים בפריטים מהעולם, אבל משדרים אלגנטיות וניקיון. 10 האדריכלים המובילים בישראל מספקים הצצה נדירה לבתי היוקרה העכשוויים, יצירות הדגל שלהם. **פרויקט מיוחד**

צילום: שיר אדם

צילום: נעמה גרין

הבתים שלי רגישים, הם מתאימים את עצמם למתגורר בהם

יוצא דופן. אני שונה כמעט בכל פרמטר. יש לי פה ג'ורה ואני גם נורא מנומס. אני סבלני, וכשאני היסטרי, אני יכול להתפקע בשנייה. **פגמים.** אני לא שומר על הבריאות ואני חולה עבודה. פעם מישהי שאלה אותי אם אני שחצן, עניתי שפעם הייתי, אבל היום אני מושלם. חשוב לי להצטיין. הבעל הכי טוב, האבא הכי טוב, האדריכל הכי טוב. המקטרגים אומרים שאני מתעצבן בקלות, אבל זה לא נכון. **שונא.** טונות של דברים. שונא היסטריה ופניקה, לא יכול לסבול את זה. שונא את הפוליטיקה הישראלית ואני שונא שגבנו לי את המדינה שלי. באדריכלות אני כבר לא כל כך שונא, אבל אני מאוד לא אוהב את השרלטנים והמעתיקים שיש בשוק הישראלי ברמות היסטוריות. **הדבר היקר ביותר שיש לי.** הכישרון שלי, זאת מתנה. אני חושב גם שהמזל שהיה לי בחיים. אני לא לוקח אותו כמובן מאליו. הרבה אנשים לא פותחים את הדלת כדי לקבל את המזל.

יונתן מונג'ק (58)
תפיסה עיצובית. אני נגד הגדרות - תכנון לפי סטייל מודרני, פוסט מודרני, טוסקני, כפרי - אני פוסל אותן על הסף, כי אוטומטית הן מביאות אותנו למקומות שכבר קיימים. החיפוש הראשוני הוא האדם שעבורו נבנה הבית, הסיפור האישי שלו. הירידה לפרטים היא שהופכת את המקום לאחר, לחדש ומתחדש. כשהגעתי לבצלאל לבחינות הקבלה ביקשו ממני לחלק את החדר לארבעה אנשים. הרמתי את העיפרון ופתאום הבנתי שאני לא יכול לחלק את החדר, כי אני לא מכיר את האנשים. אני חושב שהבתים שלי כל כך רגישים, שהם מתאימים את עצמם למי שמתגורר בהם. אני לא מאמין בסגנון, אני מאמין בארכיטקטורה. **אופי.** אני אדם מורכב. צמה עם המון שערות. אובססיבי למקצוע שלי, אדריכל בכל רמ"ח איברי. הטוטאליות הזאת היא האישיות שלי. אני איש של בני אדם. **השראה.** בעלי מקצוע. אלוהים נמצא בפרטים הקטנים, והם מייצרים אותם.

כשהייתי בגן שטראוס בירושלים, בניתי בית והגננת מאוד התפעלה. הגיעו עיתונאים והתמונה של הבית הופיעה בעיתון. מגיל 14 תמיד עסקתי בשיפוצים, בפיסול ובציור. בשלב מסוים אמי המאמצת אמרה לי שאם אני לא שם לב, אני כל הזמן למעשה לומד אדריכלות.

ייעוד

אני עובדת בחללים מאוד דיסציפלינריים, ואחר כך שוברת אותם במשהו שמקפיץ את הלב

שנראה כמו מחסן גדול. **בית חלומות.** בית חד קומתי. הייתי רוצה את התחושה שהגינה חודרת אל הפנים. חוץ שחודר לתוך הבית זה תמיד נראה לי הכי נעים, אבל זאת לא אופציה, כי אני רוצה לגור בעיר. **נכס.** אני לא נקשרת לחפצים בכלל. יש לי ספרייה ישנה נורא שעשיתי מאדני רכבת, אני מאוד אוהבת אותה כי היא מחזיקה את כל הספרים והחברות ומלווה אותי לאורך כל השנים. **גיבור תרבות.** לודוויג מיס ון דר רוהה ואדריכל ומעצב גרמני אמריקאי, מאבות הסגנון המודרניסטי באדריכלות וממייסדי הסגנון הבינלאומי, נחשב לאחד האדריכלים המשפיעים ביותר במאה ה־20, ואדולף לוס ואדריכל יליד מוראביה, מחלוצי האדריכלות המודרנית, שהתנגד נחרצות לסגנון הקישוטי שהיה נהוג בתקופתו. שניהם מדברים בשפה שמאוד קרובה לי, הניקיון, החללים. אני מעריצה את פרנק גרי, השפה שלו שונה, מחוץ לקופסה, זה עושה לי את זה. הייתי רוצה לעבוד איתו. **מקצוע.** לעולם לא הייתי עוסקת בכל תחום שהוא מסחר נטו. זה לא התחום שלי, לא הייתי יודעת להתנהל. **מוטו.** משהו בין יושר פנימי ויושר מקצועי. להיות ישר עם מה שאתה עושה.

אורלי שרם
תפיסה עיצובית. מה שקובע באדריכלות הוא ההעמדה על המגרש, החלל, הזרימה והאור. אני עובדת בחללים מאוד דיסציפלינריים, ואחר כך שוברת אותם במשהו שמקפיץ את הלב. **השראה.** נתוני המגרש, האור, האוויר, הטופוגרפיה, האווירה של המקום, החומרים ורוח הלקוח. אם אני קרובה לים, אם האור בוהק או לא בוהק, או האם אני רוצה להשתמש בחומר שנותן לי הרגשה של המקום. **אהבה.** אהבת היצירה והחללים, אהבה גדולה לפרטים. **פגם.** אני מאוד צנטרליסטית ואמוציונלית. צריכה לדעת כל פיצ'קה, זה מאוד קשה. **שיגעון.** דיוק. מאוד חשוב לי דיוק במילים ובעבודה. **שונאת.** מניפולציות, בכל דבר. זה לא עושה טוב. באדריכלות אני לא אוהבת שאין בהירות בפרויקט. לא אוהבת מבוכים. אוהבת שיש זרימה. לא חשוב איפה את יושבת, חשוב מה את רואה. **פחד.** משעמום, זה הדבר הכי מפחיד בעולם. **בית.** גרתי בבית משנות ה־40 ואחר כך בניתי על אותו שטח בית יותר מודרני, עכשווי, לצרכים שלי. אם הכול היה אפשרי הייתי גרה בבניין באוהאוס לשימור בתל אביב, בפנטהאוז, או בלופט תעשייתי לגמרי,

התלבטתי בין רפואה לאדריכלות. קצת ציירתי והתעניינתי באסתטיקה. נסעתי לטייל בלונדון ונכנסתי להציץ בבית הספר AA לאדריכלות, שהיה מאוד מפורסם. תוך רגע נכנסתי לראיון, ונשארתי חמש שנים. בשנה השלישית הרגשתי שזהו זה. מאז אין לי התלבטויות. היה משהו ברוח, בחשיבה החופשית של המקום. במחזור שלי למדו זהה חדיד ודיוויד צ'יפרפילד. הייתה שם תנופה מדהימה.

ייעוד

בית בעיצובה של שרם בכפר שמריהו

בית בעיצובו של וויט בסביון

יצולומים: שי אדם

לא רוצה להתחייב לא על ים ולא על גינה. אני חמדן, רוצה גם וגם

דובי וויט (56)

תפיסה עיצובית. לפני שנים, בביקור בדרום צרפת, ראיתי בית בכפר. הבית היה עירום, חלונותיו שבורים והרצפה לא ניתנת לזיהוי. הבית הילך עליי קסם. האופן שבו ישב בטבע, פרופורציות החלל, יחס הפתחים למרחב, הקשר אל החוץ ופשטות התוכנית. הרגשתי שהבית מספר לי סיפור. הסיפור האדריכלי שלי הוא ניסיון למצוא את השלם בין רצונות הלקוח ותנאי הסביבה. דרך חקר החלל המתוכנן, פרופורציות, יחסי חוץ-פנים, כיווני שמש ורוח. אני בונה את הדיאלוג האדריכלי שמהווה את מהות חוויית המגורים.

השראה. טיב האנשים ומה הם אוהבים, התרבות המקומית, הנוף, העץ שעל המגרש, כל דבר הוא חלק מפאזל, וההשראה היא הניסיון לחפש סיפור או תמונה שבה כל חלק ישב במקומו בצורה מדויקת. **פגם.** יש לי הרבה, אבל אני משתדל לצמצם אותם. מנסה לחזור לגן עדן. **שיגעון.** בית הוא כמו מכונה שצריכה לתפקד ברמה הפרקטית. אני לא מאמין בבנייה במהלך הדרך. החוכמה היא לחשוב, ואז לבצע. יוצאים לבנייה עם תוכניות שעבדו עליהן במשרד, אחרי שדנו בבעיות ופתרו את כולן. כשמתחילים לבנות, מה שנשאר זה נגיעות אחרונות, לא יותר.

שונא. יהירות. שונא שדברים נעשים ללא כוונה. הבית לא נראה כפי שהוא נראה כי "בא לי". צריכה להיות כוונה לעומק בעשייה, ויהירות היא חלק מהמקום של לעשות בשביל אגו. **בית.** הייתי גר כל פעם במקום אחר. לא רוצה להתחייב לא על ים ולא על גינה. אני חמדן, רוצה גם וגם. פעם בעיר ופעם בכפר. בכל פעם הייתי בוחר לפי מצב הרוח. **בית החלומות.** אני חושב שאני לא חד ממדי. בכל פעם אני מזדהה עם האנשים שאני מתכנן עבורם את הבית כאילו שאני הולך לגור שם בעצמי.

מקצוע. אם לא הייתי אדריכל, עדיין הייתי עוסק באיזשהו סוג של יצירה. גם היום אני עוסק ביצירה מתחלפת, כי כל קליינט הוא אחר לגמרי. אולם היצירה היא אחוז קטן מהעבודה שלי, והייתי רוצה להגדיל את החלק הזה. פעם חשבתי להיות במאי של סרטי פרסומת. גם זאת עבודה המאפשרת לעבור מפרויקט לפרויקט. **תרבות.** אני אוהב את השירים של המשורר הסופי רמזי, שכתב על מהות האהבה. מדי פעם אני פותח דף וקורא. **משאלה.** הייתי רוצה לנגן, להופיע באצטדיון מלא, להיות כוכב רוק. **מוטו.** אם אתה עושה דברים בצורה שלמה, אתה חי בשלום עם עצמך.

בילדותי מצאתי בארגז בבית חוברת ובה שרטוטים איך בונים סירה. השרטוטים ותמונות הסירה לימדו אותי על היחס המיוחד בין השרטוט והטכנולוגיה ובין התוצאה כיצירה. החיבור בין היצירה והחופש יחד עם הפרט והדיוק משכו אותי אז, וממשיכים לסקרן אותי עד היום.

ייעוד

לא מעריכה את הרצון להרשים בכל מחיר

אירית אקסלרוד (46)

תפיסה עיצובית. מודרניסטית

מינימליסטית. אדריכלות הבאהאוס היא המקור שלי, זאת התרבות שעליה גדלתי. מה שאני עושה היום זה סוג של פיתוח של התרבות הזאת. הפשטות, האיפוק שאני מנסה להגיע אליו, הוא הכי מתוחכם. המטרה היא לחשוף את העיקר ולהימנע מהלא הכרחי. מה שבולט אצלי הוא כוח השקט, אדריכלות ברורה ולא משתלטת. האיזון הזה בין עוצמה לכוח, ובין חוסר להשתלטות.

השראה. ניואנסים, סרטים, בעיקר אמנות פלסטית. אל דונלד ג'אד (JADD), המייצג את זרם המינימליזם של שנות ה־60, שהאמנות שלו עוסקת בצורה, סדר ויחסים בין אובייקטים, התחברתי בתחילת הדרך. גם אסתר סטוקר, שמתעסקת בארגון האלמנטים הפשוטים. וכמובן מיס ון דר רוהה, שהביקור בפביליון שלו בברצלונה הבהיר לי מה התחושה שאני רוצה לקבל בפרויקטים שאני עושה. **אישיות.** עובדת מהבטן יחד עם מחשבה מאוד אנליטית.

יוצאת דופן. נאמנה לקו, לשפה ולאמת

הפנימית שלי במובן העמוק. יש לי גם משרד בארה"ב, ולכן יש לי פרספקטיבה שניזונה משתי תרבויות. זה שונה, ונותן לי זווית אחרת של הסתכלות והבנה של דברים.

פגם. הייתי מעדיפה להתיישר פחות, לקחת הכול יותר בקלות, להיות יותר אופטימית ופחות קשה עם עצמי.

שונאת. אני פחות מעריכה אדריכלות ראוותנית וצעקנית. לא מעריכה את הרצון להרשים בכל מחיר, שהכול הכי גדול.

בית החלומות. הייתי מוצאת חלל תעשייתי ישן במרכז העיר, תחנת רכבת, בית דפוס או משהו דומה, והופכת אותו לבית שלי.

נכס. העקביות, האובססיביות, הידיעה של מה נכון ולא נכון, ההחלטיות.

משאלה. הייתי רוצה כישרון כתיבה. הייתי שמחה אם הייתי יכולה להתבטא בכתב כמו שאני מתבטאת באדריכלות.

לעולם לא. לא הייתי עוסקת במקצוע שישעמם אותי, לא הייתי יכולה להיות רופאה.

מוטו. המקסימום של המינימום.

מאז ומעולם הייתי חשופה למקצוע הזה. אני באה מבית שהתעסק באדריכלות וקונסטרוקציה. הכרתי את זה מילדות. זה די בער בעצמותיי. אחרי שלמדתי בטכניון, למדתי גם כלכלה וניהול. ניסיתי לצאת ולבדוק דברים אחרים, אך אחרי כמה שנים היה לי ברור שזה בדמי, זה לא מקצוע מבחינתי, זאת דרך חיים.

אני לא אדריכל, אני צלם שמתכנן בתים סביב אור

פיצו קדם (42)

תפיסת עיצוב. אני מאמין באדריכלות קוהרנטית, חפה מקישוטיות יתר ומאופנה, ואני מנסה כל הזמן למצוא את השביל אל המקום העל־זמני. כתב היד האדריכלי שלי מושתת על המודרניזם של שנות ה־50, שבצמם אומר את אותם הדברים: ניקיון צורני, איכות והתחשבות במשתמש ובקונטקסט. אין קישוט למען קישוט. **השראה.** לחן ששמעתי, קטע מסרט, רגע של אור שחודר לבניין, או יער שאני נמצא בו.

אישיות. מאובחנת בתשוקה, הרבה אהבה למה שאני עושה, אובססיביות לפרטים, אובססיביות לדיוק.

שונא. יש דברים בענף שאני לא אוהב, קיצורי דרך, עיגולי פינות, רמת גימור נמוכה. אנשים מוותרים לעצמם. אני לא

אוהב ויתור על איכות ומצוינות.

פחד. מהשחיקה, מהרגע שלא יהיה לי כוח לצאת מאזור הנוחות. מהרגע שאתחיל גם אני לוותר.

בית החלומות. אם הייתי יכול, הייתי גר בביתן הלנה רובינשטיין. המבנה, יחד עם גן יעקב, מייצגים את כל הערכים שאני מאמין בהם באדריכלות. פשטות מתוחכמת, איכות שלא עושה שריר, שימוש מרהיב באור טבעי. יש במבנה הזה עומק שהוא על־זמני. **גיבורי תרבות.** באדריכלות אני ניזון מגדולי המודרניסטים, מיס ון דר רוהה, ומהזרם המינימליסטי שהתפתח מהם.

נכס. התשוקה שלי לאדריכלות היא היקרה לי ביותר. זה כמו סם ואני מכור לו. זה הכוח והחולשה שלי.

עיסוק. אני לא אדריכל, אני צלם שמתכנן בתים סביב אור.

מגיל מאוד צעיר הייתה לי משיכה לאמנות. גדלתי במשפחה שעוסקת בבנייה. מגיל 10 כבר עבדתי בבניין. האהבה האמיתית שלי תמיד הייתה צילום. מגיל 15 היה לי חדר חושך והייתי מצלם ומפתח לבד. צילום הוא בעצם תפיסה של אור, ובאדריכלות מצאתי את החיבור הזה, כי החלק המרכזי שאני עובד איתו הוא אור. כך שילבתי את שני העולמות שאני אוהב.

(צילומים: עמית גרין)

פשטות, ניקיון וחום

מיה ודניאלה פלסנר (42, 45)

תפיסה עיצובית. יצירת מבנים המתאימים לרוח המקום וללקוח, פונקציונליות המבוססת על אסתטיקה וקנה מידה אנושי, המשלבת פשטות, ניקיון וחום. תפירת חליפה מדויקת ללקוח, שמתאימה רק לו ואינה דומה לאחרת. **השראה.** האסתטיקה של האדריכלות המקומית הים תיכונית, והפונקציונליות והניקיון של האדריכלות הדנית. **אישיות.** יצירתיות והתמדה ללא פשרות. **פגם.** עבודה בעיקר בניהול ספציפיות של מבני ציבור ומגורים, ורצון להתפתח לתחומים נוספים. **שיגעון.** הפיכת עולמות עד שהלקוח והאדריכל ירגישו שהגיעו לפתרון מושלם, לאסתטיקה ולפונקציונליות. **שונאות.** ביורוקרטיה. **פחד.** שלא תהיה עבודה, ושתהיה יותר מדי עבודה. **נכס.** 20 שנות עבודה לצד אבא.

מקצוע. אם לא היינו אדריכליות, כנראה שהיינו רופאות. **טקסט.** הביוגרפיה של אלברט שפר (שהיה ידידו של היטלר והאדריכל הראשי שלו) ממחישה לאן יכולות להוביל האהבה והמוטיבציה לאדריכלות אל מול אידיאולוגיה. **גיבור ספרותי.** תמר מחסמב"ה. **גיבור אמיתי.** רנצו פיאנו, האדריכל האיטלקי שזכה בפרס פריצקר היוקרתי לאדריכלות בשנת 1998. מתאפיין בעיקר בשימוש מקורי בטכנולוגיות בנייה ירוקה ובגישתו האקולוגית. **אלטרנטיבה.** אם יכולתי לבחור, אז כנראה הייתי אחותי ושוב הייתי אדריכלית. **לעולם לא.** נעסוק בראיית חשבון. **מוטו.** ארכיטקטורה היא בראש ובראשונה אומנות, שעם הרבה מזל הופכת לאמנות ולבסוף יכולה להיות פילוסופיה (בעיקר אם השניים הראשונים נכשלים).

(איפור: סבטלנה קירילין)

גדלנו לתוך זה. זה היה שם מאז ומתמיד. למרות שאבא הציע לנו באופן נמרץ להיות רופאות שיניים, הלכנו עם הלב.

ייעוד

98% מחזור זיכרונות וחוויות
2% השראה פנימית

אילן פיבקו (66)

תפיסה. זאת תערוכת. במשך חיי הארוכים שאבתי מילה, מעשה, מראה, מהרבה מאוד אנשים. אין איזו דמות ספציפית אחת. הושפעתי מהרבה מאוד מכפשים שהיו לי עם אנשים, והכול הוא תוצר של האינטראקציות האלו. אני חושב שאנחנו כולנו 98% של מחזור זיכרונות וחוויות ורק 2% הנותרים באים מהשראה פנימית. אני משתדל להפחית במחזור ולהגביר את הדברים שבאים מהשראה פנימית.

השראה. החיים. הרגעים, הצרכים, הרעיונות שצצים בראש.

יוצא דופן. אני לא חי על פי כללים, אלא על פי הראייה שלי של איך הדברים צריכים להיות.

פגם. אני לא מתווכח עם המציאות. אני מי שאני לטוב ולרע.

פחד. המפחיד הוא הלא ידוע. למשהו לא ידוע קשה להתייחס. אני מגדיר אותו, מתייחס אליו כלא ידוע - וכך משאיר אותו במקום שבו הוא ידוע. **מקצוע.** די הרבה דברים מעניינים אותי. סביר להניח שאם לא הייתי אדריכל, הייתי עוסק בתחום העיצוב. תיאורטית גם תחום המשפטים מעניין אותי, יש הרבה דברים מסקרנים. יש המון אופציות, אבל אני לא חי באם, אני כבר מזמן נפרדתי מאם. זה נראה לי חסר תועלת.

אני חי כפי שאני חי ואוהב את מה שאני עושה. בכל תחום יש יצירתיות. יכול להיות שהייתי עוסק בתחום שלכאורה נראה יבש, ולאו דווקא בתחומים שבאופן מסורתי הם מקצועות מלאי לחלוטית.

הרוח נמצאת בדברים

פאולה ליאני

התפיסה העיצובית. יצירה פתוחה ובהתפתחות מתמדת. להתמסר למקום חדש דומה לאורגניזם שאמור להשפיע, לנהל דיאלוג, או להישאר אילם אל מול הסביבה המקיפה אותו. אני לוקחת אחריות על האופן שבו ישיפיע המבנה על הזיכרונות העתידיים של המקום. האנשים שיגורו בו, מה הם מקבלים? אילו תחושות ירגישו? ומה יקרה לאנשים שיחלפו על פניו כל יום?

אופי. אני חושבת שזה מגוחך להתעקש, וזה דבר שאני רואה הרבה בקרב מעצבים מהדור שלי עם אדריכלות אוטו־רפורמטטיבית, שחוזרת על עצמה בכל פרויקט. אני בוחרת להמציא ולייצר משמעויות חדשות, ערכים. כל מה שהנוצר בסטודיו נולד בהתחלה עם החומר, לעתים אף יוצא מתוך החומר עצמו. הרוח נמצאת כבר בדברים.

השראה. רגשות, שיכולים להגיע מכל עבר. הרשימה ארוכה.

היכן היית גרה? איפה שאני גרה כעת: תל אביב־נציה.

מקצוע. אם לא הייתי אדריכלית הייתי כותבת. בבסיס מדובר תמיד בקומפוזיציה, רק בדממה מוחלטת. **תרבות.** "אני עשוי מספרים" אמר אורהאן פאמוק למי ששאל אותו את אותה השאלה. אני מאשרת. בהתחשב בכך שכל ספר מעצב אותך ומשפיע עליך, אני מושפעת משתי קריאות חוזרות: "הנחמה של הפילוסופים" מאת סברינו בואציו ו"זיכרונות אדריאנוס" מאת מרגריט יורסנאר. מתחום האמנות החזותית מעוררי השראה עבורי הם מחזור הפרסקו של אנג'ליקו בסר־מרקו ו"ריבוע שחור על רקע לבן" מאת קזימיר סברינוביץ' מלביץ'. **כישרון.** הייתי רוצה שמיעה אבסולוטית.

דירה בעיצובה של ליאני במגדל רותשילד ו בתל אביב

ייעוד

נולדתי וגדלתי במחוז פריזלי באיטליה, אזור גבעות שופע יופי וירק. העברתי את ילדותי בחופשיות במרחבים פתוחים, רחבי ידיים, מה שהעניק לי מגיל מאוד צעיר חוש ותפיסה של מרחב נמדד ושל חלל אישי. הושפעתי מאוד מהמקומות הראשונים בחיי כמו גן הילדים ששכן במבנה מ־1900. נוכחות האור המדויקת שהוקרנה על גבי קישוטי הקיר, עדיין חיה ונושמת בתוכי. סיפורי המקומות, הזיכרונות, התרבות שממנה אני מגיעה, הופכים בעבודתי לחומר.

בית בעיצובו של גוטסמן בכפר שמריהו

כל דבר נותן עוד שכבה בזיכרון

אסף גוטסמן

התפיסה העיצובית. אני עובד באופן אנליטי, שמתעסק במהות ולא בסגנון. אין לי דעה מוקדמת של מראה. המהות זה כמו שחמט, אתה מניח הנחות ראשוניות ולוקח צעדים. זהו תהליך כנה, שמגדיר אדריכלות נצחית מול אדריכלות אופנתית. יש אדריכלים שעושים סקיצות או דיאגרמות. במקרה שלי זה תהליך של כתיבה. זה מוביל לתוצאות רדיקליות, כאלה שלא יושבות על דעות קדומות. זאת תמיד הפתעה. **השראה.** מיס ון דר רוהה הראה לי את הדרך. רנצו פיאנו הראה לי בהירות במחשבה. בישראל השפיע עליי ריכרד קאופמן, שהייתה לי הזכות לעבוד על בניין שלו. **אישיות.** יש בי רמה מסוימת של סניליות, מכיוון שאדריכלות זה כמו לידה. אם הייתי זוכר, לא בהכרח הייתי עושה את זה שוב.

יוצא דופן. הסקרנות, אני נורא נורא סקרן. **פגם.** אני יכול למצוא פתרונות פשוטים לדברים מורכבים, אך לעתים אני חסר אונים בנוגע לדברים פשוטים. **שונא.** באדריכלות אני שונא צביעות ועבודה רעה. שונא שעושים לא עד הסוף. **בית החלומות.** בית שכל דבר בו נותן עוד שכבה של חוויה בזיכרון. מקום של שהייה אינטימית שמשתפת את כל החושים. אתה יושב בסלון, מרגיש את החום, שומע את הצללים, מרגיש את האור, זה בית. **תרבות.** פיירו דה לה פרנצ'סקה, דונטלו, סזאן, פיקסו, רוסקו. בארץ, אריק לוי, עופר ללוש, סיגלית לנדאו. מעדיף ספרות שמשנה את דרך הראייה כמו בורחס. לוולטר בנג'מין מקום חשוב בבניית המחשבה שלי. **גיבור.** הגיבורים בעיניי הם אלו שמצליחים להתגבר על השחיקה.

עשיתי תואר ראשון בתולדות האמנות בקולומביה. כתבתי ספר, אחר כך הייתי סוחר חומרי גלם, סוחר עתיקות ונדלניסט באנגליה, ובסוף הגעתי לאדריכלות.

ייעוד

שיגעון ואינטנסיביות

גל מרום (46)

תפיסה עיצובית. יצירה, טכנולוגיה, תרבות וכלל מרכיבי החיים מתנקזים ליצירה של חללים וגופים תלת ממדיים. אני חי במקום החיפוש, ומנסה ככל יכולתי להתרחק משפה אחידה ומחתימה אדריכלית ברורה, או מתלות באופנה כזו או אחרת. המגוון הרב והחיפוש האינסופי הם העניין עצמו, הדרך שאני עובר היא הדבר החשוב לי. **השראה.** משתנה. אני בונה מערכת דימויים מופשטים וקונקרטיים הקשורים לפריקט, לסביבתו האורבנית, לאישיות הלקוח ולהישג האדריכלי שאליו אני שואף. מערכות המושגים מושתתות על הסיטואציה במרחב, על האור ועל אישיות הלקוח.

אישיות. יצרי, עובד מתוך רגש, טוטאלי. **יוצא דופן.** ביכולת להיות כמעט כל דבר, בורח מסגנון מאפיין ותמיד רוצה לעשות את הדבר הבא.

פגם. שיגעון ואינטנסיביות. **שיגעון.** אף פעם לא שלם, תמיד רוצה עוד. **שונא.** את המילים: אי אפשר, לא יכול, קשה. **פחד.** אין מושג כזה אצלי כלל. בעבר הרחוק, מרופא שיניים.

בית החלומות. כיום אני גר על קו המים ביפו, ואם יכולתי לגור באחד ההאנגרים בנמל כלשהו, זה החלום מבחינתי. חלום אחר שלי זה לגור בתוך פרדס. **חולם לבנות בית.** להלמוט ניוטון או רוברט

מייפלדורפ, צלמי על ואמנים שאינם כבר בין החיים. אנשים ללא גבולות, עם ראייה חדה וברורה על החיים והחיות עצמה, ללא התייפפות.

מקצוע. אם לא הייתי אדריכל, כנראה שהייתי מנהל קריאייטיב במשרד פרסום, או מעצב אופנה.

דמות. סבא שלי היה איש שלא פחד מדבר, אהב את החיים וטרף אותם - מנסיעה על אופנוע בכל העולם בשנת 1934 ועד הקמת אצטדיון בלומפילד. הוא היה אתלט ומתאגרף, שופט אגרוף שאהב לעשן, לשתות, וכמובן נשים. סבתא שלי הייתה קוראת בקפה וידעה לדבר ערבית. זכורים לי בעיקר התבשילים וסיבוב הקניות השבועי בשוק הכרמל, אכילת החומס-פול בפניה ועישון סגריות אסקוט.

טקסט. הספר "דברי ימי מנזר" של ז'וזף סראמאגו הוא ההשראה לקונספט של המשרד שלי, הסיפור על בניית הפסאורולה (הציפור הגדולה) שעפה באמצעות איסוף רצונות ותשוקות של אנשים. גם "ארבע ההסכמות" של דון מיגל רואיס.

גיבור ספרותי. האב ברטולומאו לורנסו, בלתזאר, שבע שמשות ובליומנדה מ"דברי ימי מנזר", והווארד רורק מ"כמעין המתגבר" של איאן ראנד.

גיבור. כל אדם שלא מפחד לחיות ולעשות. **כישרון.** היית רוצה לדעת לעוף. **לעולם לא אהיה.** רואה חשבון.

הייתי ספורטאי, שחקן כדורסל במכבי תל אביב, ושירתתי בקבע. פגשתי בחורה ששאלה אותי מה אני רוצה להיות כשאיהיה גדול. עניתי "אדריכל" והיא שאלה למה אני לא הולך ללמוד. עניתי שאין לי בגרות, אין לי כלום, והיא אמרה, נו, אז קח את עצמך בידיים. זה הפיל לי אסימון. התרתי את החוזה עם הצבא, במשך שנה שיפרתי בגריות והתקבלתי לבצאל. הבנתי שאדריכלות היא הדבר היחידי הנכון עבורי. זה מקצוע שבוחר בך.

ייעוד

בית בעיצובו של מרום בקיסריה

יצילום: איתי סיקולסקי - Itay Skolski